

MÉS INFORMACIÓ

<https://www.epe.es/es/abril/20230410/critica-fortuna-hernan-diaz-dinero-ficcion-85347797>

<https://letraslibres.com/literatura/entrevista-a-hernan-diaz-odio-la-literatura-que-crea-un-fantoches-o-una-pinata-humana-para-despues-aporrearla/01/05/2023>

BIBLIOTECA | ALPICAT
SANT BARTOMEU

Plaça Països Catalans, 1
ALPICAT
Tel. 973 73 77 28
Whatsapp 606 12 78 33

A/e:

biblioteca@alpicat.cat

Web:

<http://www.alpicat.cat/biblioteca>

Catàleg Col·lectiu:

<http://argus.biblioteques.gencat.cat>

<http://atena.biblioteques.cat>

HORARI

De dilluns a divendres de 8:30 a 20:30

Bústia exterior de retorn de préstec

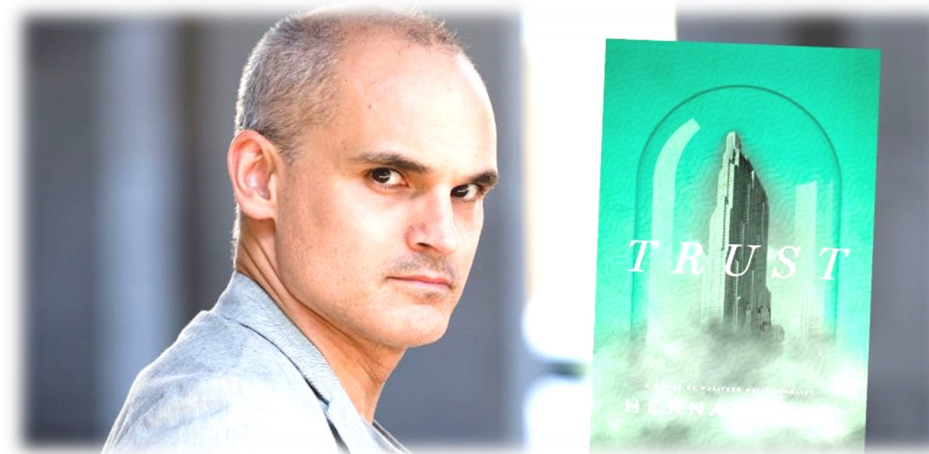
Ens trobem el dia:

25 de gener de 2024, 21:15h.

Moderador: Andreu Loncà

HERNÁN DÍAZ

Fortuna

Hernán Díaz, escriptor i editor, va néixer el 1973 a Buenos Aires, va créixer a Suècia, va estudiar a Londres i ara viu a Brooklyn, Nova York. Ha escrit *Borges, between history and eternity* (Bloomsbury, 2012), i és l'editor de la *Revista Hispànica Moderna* i el director adjunt de l'Institut Hispànic de la Universitat de Colúmbia. Ha publicat en capçaleres com *Cabinet*, *The New York Times*, *The Kenyon Review*, *Playboy*, *Granta* i *The Paris Review*. A *l'horitzó* (Periscopi, 2020), la seva primera novel·la, traduïda a dotze llengües, va guanyar el Premi Internacional William Saroyan, va ser finalista dels premis Pulitzer i PEN/Faulkner, i *Publishers Weekly* la va incloure entre els deu millors llibres del 2017; també va obtenir el premi del jurat del Festival d'Amèrica de París i el premi Noves Veus Americanes, entre d'altres. *Fortuna* ha estat un dels cinc millors llibres del 2022 segons *The New York Times*, nominat al premi Booker, i ha guanyat el premi Kirkus de ficció i el Pulitzer 2023.

Club de Lectura - Biblioteca Sant Bartomeu

'Fortuna', d'Hernán Díaz: el poder, és a dir els diners, com a fabricant de realitat

El guanyador del premi Pulitzer decideix assumir el risc de fer que la seva novel·la sembli, durant més de la meitat de la lectura, tot el contrari del que és

Per adonar-se que el poder determina la realitat, que la fabrica o fins i tot la inventa, n'hi ha prou de fer un cop d'ull a l'actualitat socioeconòmica i política: mentre que les idees

sobre immigració d'un partit polític minoritari són, amb raó, titllades de xenòfobes, aquestes mateixes idees, convertides en lleis constitucionals i reforçades i defensades amb violència pels estats, són percebudes i explicades tant pels mitjans de comunicació com per la majoria de la ciutadania com la cosa més normal –més natural– del món.

Fortuna, l'excel·lent novel·la amb què Hernán Díaz ha guanyat el Pulitzer de Ficció 2023, s'ha de llegir precisament com un desmuntatge imaginatiu i implacable del poder com a fabricant pervers, o si més no maquiavèlic i tendenciós, de realitat. “Doblegar i adaptar la realitat”, tal com diu un dels personatges de la novel·la: aquest és, a la pràctica, el principal poder del poder.

Com és obvi, en les societats occidentals capitalistes, i més en els Estats Units de finals del segle XIX i de la primera meitat del XX, que és l'època en què transcorre el gruix de la novel·la de Díaz, parlar de poder vol dir sobretot parlar de diners. El poder fabrica la realitat, però els diners són el que et dona poder, per tant, els diners són els que en última instància fabriquen –inventen– la realitat.

En aquest sentit, és lògic que els protagonistes de *Fortuna* siguin, a banda d'una escriptora filla d'un immigrant italià anarquista, dos matrimonis multimilionaris nord-americans, els formats per Benjamin i Helen Rask, d'una banda, i per Andrew i Mildred Bevel,

de l'altra. Els dos matrimonis presenten molts paral·lelismes i semblances –ho direm així per no revelar res crucial de l'argument– i a més encaixen a la perfecció amb la imatge sublimadament estereotipada dels matrimonis multimilionaris nord-americans: ells són dos genis de les finances capaços fins i tot d'augmentar les seves fortunes amb el Crac del 29 i elles són dues dones sensibles, cultes i generosament filantròpiques.

Tot i que hi ha un capítol en què Díaz exhibeix a consciència els budells bibliogràfics de la seva novel·la –és a dir, els llibres que ha tingut en compte per escriure el seu, des de les novel·les de Henry James i d'Edith Warton fins a les biografies clàssiques de grans homes de la història dels EUA–, no cita dues influències cinematogràfiques evidents: *Ciudadà Kane* i *Mr. Arkadin* d'Orson Welles. Totes dues pel·lícules tenen el mateix punt de partida –la voluntat de saber la veritat al voltant d'un home misteriós, ric i poderós– i el mateix esquelet argumental –una investigació detectivesca que acumula testimonis contradictoris i complementaris–. Les dues pel·lícules només difereixen en qui instiga la investigació: un periodista en el cas de Kane, el mateix home misteriós, ric i poderós en el cas d'Arkadin. A la novel·la de Díaz es pot dir que es fusionen les dues solucions.

I aquí recupero la idea que *Fortuna* s'ha de llegir com un desmuntatge del poder com a fabricant de realitat. Concebuda com una immensa ceba textual de la qual se'ns van mostrant capes cada cop més profundes i autèntiques, Díaz decideix assumir el risc de fer que la seva novel·la sembli, durant més de la meitat de la lectura, tot el contrari del que és: una novel·la tirant a convencional, d'alè decimonònic, que no ha incorporat cap de les lliçons –l'autoconsciència, la sospita, la sofisticació– de la postmodernitat i ni tan sols de la modernitat. L'impacte literari, la complexitat humana i la sensació de veritat destapada que a la fi crea gràcies a aquest recurs estructural són impressionants.

Pere Antoni Pons

Llegim. Diari Ara. 15/06/2023